

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

AJAGA VÕIDU

Originaali tiitel:

Sharon Sala

Race Against Time

2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Lii Haugasmägi

Toimetanud Evelin Piip

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2017 by Sharon Sala

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09349518

ISBN 978-9949-82-287-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mõned inimesed ei pea kunagi silmitsi seisma elu ja surma küsimusega ning imestavad, kui neilt uurida, kuidas nad on nii hästi hakkama saanud.

Kuid teised peavad kogema raskel moel, olemata selles ise süüdi, kui inetu võib olla elu pahupool. Mõni ei saa sellega hakkama. Aga need, kes saavad, on ülimad ellujääjad. Sõdalased, kes surmaga silmitsi seistes keelduvad seda aktsepteerimast. Nad võitlevad abitu raevuga viimse verepiisani, mitte ei jää kägarasse tõmbudes surma ootama.

Pühendan selle raamatu oma tütrele Kathyle ning kõigile temasarnastele, kes võitlesid ja jäid endale kindlaks.

1. peatükk

Oli kuum laupäeva õhtu Tennessee osariigis Nashville'is, kui seitsmeteistaastane Starla Davis koridori lippas, ööbimisasjadega kott ühes ja autovõtmed teises käes.

Ta peatus tugitooli juures, kus tema isa John istus, et mehe laubale musi anda.

„Tšau, paps, ma lähen Lara juurde. Me läheme kinno. Tulen koju millalgi hommikul.“

„Tšau, suhkrutükike! Sõida ettevaatlikult ja lõbutse hästi!“

„Teen seda. Emps! Ma lähen nüüd!“ hõikas tüdruk.

Tema ema Connie tuli käsi kuivatades köögist.

„Õhtusöök on peaaegu valmis. Oled sa kindel, et ei taha enne minekut süüa? Tegin pikkpoissi ja kartuliputru. See on su lemmiksöök.“

„Kõlab imeliselt, aga me sööme kinos popkorni ja muud rämpsu,“ ütles Starla ema hüvastijätuks suudeldes. „Näeme hommikul.“

„Hästi. Jääbki mulle rohkem,“ märkis tüdruku vend Justin läbi elutoa jalutades.

Starla tegi talle grimassi.

Vend naeris, kui Starla ukse avas.

„Lõbutse hästi!“ soovis ema.

„Teen seda. Kallid olete!“

Ja siis oli ta läinud.

Starla tundis sõitma hakates väikest südametunnistuse torget, sest oli vanematele valetanud selle kohta, kuhu läheb. Ja ta polnud neile kunagi varem valetanud. Aga sellega valed ei piirdunud. Ta oli eelmisel nädalal valetanud ka võltsdokumendi saamiseks, et pääseks Nashville'i äärelinna klubisse, kus pidi kokku saama poisiga, kellega oli internetis tutvunud. Nad olid juba nädalaid suhelnud ja regulaarselt videokõnesid pidanud.

Siis oli poiss öelnud, et on Starlasse armunud, ja see oli tema vale, kuigi tüdruk seda veel ei teadnud. Ta uskus poissi, just nagu tema vanemad olid teda uskunud.

Noormees oli juba kakskümmend üks ja Starla ei tahtnud temaga viimaks ometi kohtudes näha välja nagu keskkooliplika, kes ta tegelikult oli, seega valis ta kandmiseks seksika punasest nahast miniseelikku, musta kootud pluusi ja mustad põlvini ulatuvad nahksaapad.

Ta veetis kohtumiseni jäänud aja oma sõbra Lara juures, aga nad ei läinud kinno. Lara teadis, mis toimub, ja muretses, mis sellest välja tuleb. Aga nad olid kogu elu sõbrad olnud ja Lara ei kavatsenud kaebama minna.

Nad lobisesid ja naersid tema magamistoas, kuni Lara tegi Starlale soengut. Kui oli aeg minema hakata, vahetas Starla riided.

„Kuidas ma välja näen?“ küsis tüdruk sõbranna ees keerutades.

Lara naeratas.

„Sa oled ilus, hoolimata sellest, mis sul seljas on.“

„Aitäh sulle kõige eest, Lara. Sa oled parim sõber.“

Lara vanematel oli supermarket ja nad tulid alati hilja koju, seega polnud Starla uuele välimusele rohkem tunnistajaid, kui ta majast väljus ja minema sõitis.

Klubile lähenedes tüdruku ärevus kasvas. Klubi parkla oli juba autosid täis, kuid viimaks leidis ta selle kaugemas servas parkimiskoha. Ta lukustas auto, pani võtmed väiksesse käekotti ja suundus üle kruusase platsi klubihoone poole.

Õhk oli lämbe ja tüüne. Starla kuklast veeres higipiisk mööda kaela alla. Säased olid juba väljas. Üks maandus tema paljale käsi-

varrele, kuid ta laksas selle minema, enne kui sääsk oleks jõudnud nõelata. Neonreklaami sumin kajas valjult neiu kõrvus, kui ta selle alt läbi läks.

Tema juuste seadmine sihilikult sasisit soengusse oli Laryl hea mõte. Starla pikad blondid juuksed andsid talle sel moel seksika ilme ja lasid tal tunda end ilusa ja täiskasvanulikuna. Tüdruku silmad särasid õhtu võimalustele mõeldes.

Ja siis nägi ta noormeest hoone nurga vastu nõjatumas ja tema lähenemist jälgimas. Noormees naeratas ja viipas.

Starla värises.

Oh jumal, ta on nii nägus.

Mehe nimi oli Darren. Kui Starla talle vastu lehvitas, tuli noormees joostes tema juurde.

Esimene kallistus oli tormakas. Esimene suudlus pani Starla palju enama järele ihalema. Noormees naeris, kui Starla ühtäkki häbelikuks muutus, ja nad läksid käsikäes klubisse.

Üks tund ja üks uimastav jook hiljem kaotas Starla Davis mehe käte vahel teadvuse. Noormees poetas nalja liigse lõbutsemise kohta, kandis tüdruku klubist välja ning viis sünnilinnast minema.

Kui Starla järgmisel hommikul koju ei tulnud, helistasid John ja Connie Larale. Lara oli juba mures, sest Starla polnud pärast kohtingut tema juurde tagasi tulnud, ning tunnistas kohe kõik üles.

Johni ja Connie muretsemine muutus paanikaks ja nad helistasid politseisse. Politseinikud konfiskeerisid esimese asjana Starla arvuti. Nad leidsid e-kirjad ja said teada kohtumiskoha, kust leidsid Starla auto, kuid ei jälgegi tüdrukust.

Baarmen mäletas häguselt noormeest ja ettekandjale meenus Starla tema punase lühikese nahkseeliku pärast. Selles klubis polnud palju turvakaameraid, sest enamik klubikülastajaid ei tahtnud, et nad üles leitakse.

Kui politseinikud leidsid tüdruku arvutist Darreni pildid, lasid nad need näotuvastussüsteemist läbi. Imnes, et Darren Edward Vailil oli kriminaalne minevik. Ta oli kaheteistkümnendast eluaastast peale

korduvalt alaealiste kinnipidamisasutustesse sattunud, kuid need toimikud olid suletud. Ta ilmus peale kaheksateistkümneaastaseks saamist jälle politsei vaatevälja, kuid ei millegi sellisega, mille eest oleks vangi pandud. Aga siis, eelmiste jõulude ajal oli mees olnud segatud nelja tüdruku – kaks neist leiti hiljem surnult – kadumisse naaberosariikidest, mis sidus ta inimkaubanduse võrgustikuga. Mees vabastati kautsjoni vastu ja kadus silmapiirilt. Pärast seda oli ta alati paar sammu seadusekaitsjatest ees. Seda teada saades hakkasid John ja Connie Davis aduma, et võib-olla ei näe nad Starlat enam kunagi.

Lara varises hüsteerias kokku, kui uudiseid kuulis. Tema suurim hirm oli saanud tõeks ja ta ise oli sellele kaasa aidanud.

Starla ärkas liikuva sõiduki tagaosas, käed ja jalad kinni seotud, silmad sidemega kaetud, tropp suus, olles kindel, et tal tuleb surra. Tüdruk püüdis saata mõttes oma papsile sõnumi, nagu isa võiks miilide kauguselt tema mõtteid lugeda.

Paps, päästa mind! Aita mind! Leia mind!

Siis hakkas ta palvetama.

Jumal, mul on nii kahju. Palun päästa mind. Palun ära lase mul surra.

Kumbagi imet ei juhtunud ja miilid aina möödusid.

Starla kuulas oma vangistajaid rääkimas ja naeremas, nagu oleksid nad tema juuresoleku täiesti unustanud, see muutis reaalsuse veel palju hirmutavamaks. Kui nad ei hoolinud sellest, mida ta kuuleb, ei kavatsenud nad teda tõenäoliselt ellu jätta. Siis kuulis tüdruk sõnu „müüma“ ja „oksjon“ ning tema süda tardus hirmust. Teda polnud lunaraha saamiseks röövitud. Nad ei kavatsenud üritada tema vane matelt raha saada. Starla oli kaup ja nad kavatsesid ta maha müüa.

Oma naiivsuse ja mõtlematu käitumise pärast oli ta sattunud inimkaubitsejate kütüsi. Nad ikkagi ei kavatsenud teda tappa, aga ta võib peagi hakata surma soovima.

Sõit kestis terve igaviku ja mõne aja möödudes hakkas Starla suutropi taga oigama ja karjuma, püüdes anda märku, et peab pissile

minema. Kuid nad ei pööranud talle mingit tähelepanu ega peatunud, ta lasi end märjaks ja sõit jätkus.

Sõiduk peatus pärast pimeduse saabumist. Alles siis said mehed eesistmelt reaalsuseks. Starla kuulis ukse avanemist ja tundis näol tuuleõhku. Üks meestest ronis kaubikusse ja hakkas tüdrukut kiruma, kui tundis uriinihaisu. Ta haaras Starla rindadest ja pigistas neid kõvasti, kuni tüdruk hakkas oigama, ning lohistas ta kaubikust välja, ikka veel irisedes uriinihaisu üle tema riietel.

„Tõuse püsti,“ urahtas üks meestest, vabastades tema pahklud ning eemaldades sideme silmadelt ja tropi suust.

„Ma ei tunne oma jalgu,“ nuttis tüdruk põlvili vajudes.

Mees rapsas ta jalule ning andis talle kõrvakiilu.

Tüdruk karjatas.

„Kas sa seda tundsid, libu?“

Starla noogutas. Hirm sai täiesti uue tähenduse.

„Siis jää vait ja tee, mida kästakse,“ urises mees.

Tüdruku meeltesse ei mahtunud midagi peale ellujäämise. Ta ei suutnud mõelda oma perekonnale. Pääsemist polnud loota. Keegi ei teadnud, kuhu ta läinud oli. Ta isegi ei teadnud, kus ta asub. Nad olid keset tühjust ning ta nägi ainult tähti pea kohal ja nende ees midagi, mis tundus olevat pikk metallist hoone.

Hoones süttis tuli ja kasvava õudusega jälgis ta avanevat ust. Uksest väljunud mees oli pikk ja kõhetu.

„Viige ta sisse!“ käratas tulija.

Mehed haarasid Starla käsivartest.

„Kõnni, või me lohistame sind,“ ütles üks neist, kuid Starla jalad värisesid nii kõvasti, et ta ei suutnud sammugi astuda.

Üks meestest lõi teda rusikaga kõhtu. Ta ei jõudnud isegi karjataka, tõmbudes kõverasse ja oksendades seni, kuni tundis kurgus veel vaid sapi maitset.

Kui mehed uuesti tema käsivartest haarasid, järgnes ta neile.